

**Dr. sci. Alenka Erjavec Škerget, univ. dipl. biol., specialist
laboratorijske medicinske genetike**

GENERACIJA NS (1989/90 DO 1992/93) – ENI IN EDINI

Rojena sem v letu 1974, kot večina mojih sošolcev iz generacije soboške Gimnazije v letih 1989/90 – 1992/93.

Moja osnovnošolska leta so minevala v nabiranju osnovnega znanja in doživetij na Osnovni šoli Beltinci, kjer so nam nudili dobro podlago in širok potencial za vpis na katerokoli srednjo šolo.

Ker še nisem bila odločena, v katero smer naj zaplujem, sem se odločila za gimnazijski program. Do vpisa naše generacije je bilo usmerjeno izobraževanje še ločeno na naravoslovni in družboslovni del. Po lastnih predhodnih psiholoških testiranjih sem enako dobre rezultate dosegla na obeh področjih, tako da mi odločitev o tem, kam se vpisati, ni bila olajšana. Ampak naključje je nanoslo, da so ravno v letu 1989/90 prvič v sklopu naravoslovno matematične usmeritve razpisali še t.i. splošni gimnazijski program, ki je postal zametek za poznejši klasični gimnazijski program. Na srečo je en oddelek le-tega pripadal Gimnaziji Murska Sobota. Takoj sem vedela, da je to nekaj zame. Navdušila sem še nekaj osnovnošolskih kolegov in tako se nas je kar osem iz beltinske šole vpisalo v razred NS (naravoslovno-splošni program).

Na začetku mogoče malo prestrašeni in zmedeni, a odločni da bomo skupaj uspeli, smo tako iz manjšega prekmurskega kraja prispeli v Mursko Soboto. Kmalu po prvem polletju prvega leta smo spoznavali, da smo vsi dijaki, sošolci, bolj ali manj enaki, profesorji pa bolj ali manj posebni. Vedeli smo, da se bomo vsi sčasoma prilagodili drug drugemu z namenom, da skupaj uspešno vozimo štiri srednješolska leta. Saj smo že od začetka kot posebni razred NS bili obravnavani kot „nekaj vmes“, mi pa smo temu rekli nekaj posebnega. Za nekatere profesorje smo tako morali vedeti in biti boljši, za druge smo bili sicer „manjvredni“ ampak bili smo mi, bili smo tam in to nas je kot razred in posameznike še bolj povežalo.

Profesor Zmago Sagadin, ki nas je kot razrednik prevzel v svoje okrilje v prvem letniku, nam je vcepil čut za umetnost in zgodovino. Profesor Evgen Titan nas je kot razrednik vodil skozi drugo polovico našega srednjega šolanja in nam je bil vzor športnega zanosa in optimističnega elana.

Mene je pot iz Murske Sobote vodila naprej v Ljubljano, na dodiplomski študij Biologije in podiplomski študij Medicine, s področja Molekularna biologija. Srečala in spoznala sem mnogo novih ljudi in priložnosti, a takih vezi, kot smo jih spletli v srednješolskih časih in kot neka trdna osnova obstajajo še sedaj v našem življenju, nisem doživela več nikjer.

Biti del NS generacije je za mene in vse nas pomenilo tako, kot smo se tudi sami poimenovali: THE ONE AND ONLY ONE (ENI IN EDINI). Bili smo nekaj posebnega in menim, da smo nekaj posebnega še tudi sedaj, po 25 letih zaključka gimnazije. Zelo smo lahko ponosni, kar je iz vseh nas, 30 nas je zaključilo razred 4NS, postalo:

- Imamo dva doktorja znanosti: en s področja naravoslovja in en s področja družboslovja;
- med nami je 6 pravnikov;
- med nami je 13 ekonomistov;
- imamo umetnico;
- imamo zdravnico;
- imamo veterinariko;
- imamo vojakinjo;
- imamo družboslovce;
- imamo naravoslovce;

Kar pa nam je najbolj vredno: VSI smo svoje šolanje do sedaj zaključili uspešno vsaj z diplomom.

Moje področje delovanja danes je medicinska genetika in molekularna biologija. Pri svojem delu se tako pogosto srečujem in odkrivam vse večji vpliv delovanja epigenetike na človeka. Namreč niso samo geni tista druga polovica, kar zaznamuje človeka. Preko epigenetike je vpliv okolja na gene lahko tako še nekoliko višji. Posamezniki, ki smo nosilci genetsko domačih genov in smo

preživljali del svojega življenja (npr . gimnazijska leta) v domačem okolju, smo tako zaradi epigenetskih vplivov lahko še bolj povezani z „domačo klimo“ in je izražanje genov zato drugačno. Zato lahko oseba z domačimi geni, ki je vsaj del življenja preživela v domačem okolju čuti in deluje tako, da želi biti, ostati ali postati Človek v pravem pomenu besede. Z odgovornostjo, čutom za sočloveka, marljivostjo in svojo sposobnostjo.

Štiri leta soboške Gimnazije so bila pestra, včasih bolj ali manj zahtevna, ampak zdaj, ko gledam nazaj, jih je bilo vredno preživljati in doživeti. Kajti tiste izkušnje in vezi, ki smo jih pridobili s sošolci in profesorji ostajajo trdne še sedaj, po 25 letih od naših zaključnih in maturitetnih izpitov. Na obletnicah, kjer se redno srečujemo, z veseljem naša srca in misli še vedno oživijo. Hvala sošolcem, hvala profesorjem soboške Gimnazije, da so bili takrat z nami in hvala še posebej tistim, ki so nam nudili svoje znanje, navdušenje in modrost z dobrimi nameni za našo prihodnost.

Slika: Generacija NS (1989/90 -1992/93); novembra 2018, na naši 25-obltnici.

Dr. sci. Alenka Erjavec Škerget